

Konjekspræsidentens Affædsord. — Bevægelse i Ringet. — Fra København telegraferes den 3. Oktober: Konjekspræsident J. C. Christensen holdt i Gaar i Rigsdagen en Tale, som i alt Fald indbragte ham mere Sympathi, end han hidtil har været Genstand for, siden Alberti-krædet bragte Forskyrrelse i saa mange Forhold i Danmark. Og dette skuldes den absolutte Mæghed, hvormed Ministerchefen talte. En mere bevæget Scene er neppe forefaldet i den danske Rigsdag, end da Medlemmerne samlede i en tæt Klynge omkring den aftrædende Ministerchef for at lytte til hans Affædsord om den uhyggelige Afjærelse, som blandt andet ogsaa var blevet Marjag til Ministeriets Fald.

"Jeg forlader denne Plads med en dyb Jølelse af Skam, "sagde Ministerchefen," men jeg forlader den med en ren Samvittighed. Jeg føler, som om jeg var blevet stukket i Ryggen med en Dolk af en Mand, som agerede Ven. Det betyder Ruin for mit Livs Arbejde — et Arbejde som jeg havde haabet at kunne gennemføre til mit Fædrelands Gavn."

Der blev Ministeren saa overbædet af sine Jølelser, at han græd. Ringets Formand var ogsaa saa berøget, at han forjæmte at give Ordet til næste Aar. Ministerens Dntale af den Plæt, som Alberti-Skandalen i Ublandets Sine havde sat paa Danmarks Arhundreder gamle Reputations for Uerlighed, var stærk Bevægelse blandt Ringets Medlemmer, men Forsikringen om, at en grundig Undersøgelse af Alberti's Transaktioner vilde blive gennemført, havde en god Virkning.

Branden paa Voergaard. — Saguet om Jugeborg Skel. — Branden paa Voergaard kom op ved Vandtaarnet, der ligger mellem Mejerigaarden og den store Lærskelade; endnu ved man isjølge "Nordlyd" intet bestemt om, hvorledes den er opstaaet. Der tales om en Ildkugle, som lige før Brandens Udbrud stal være jet over Gaarden; men der er ogsaa nogen Sandynlighed for, at Ilden kan være paaafat. Mistanken er i saa henseende rettet mod en Polak, der er bleven jaget bort fra Gaarden, og som skal være jet paa Gaarden i beruset Tilstand.

Den samlede Skade ved Branden anslaaes til ca. 150,000 Kr. Deraf andrager de brændte Bygninger 76,000 Kr. Alt var forsikret i "Danmark".

Voergaard har en Historie, som kan føres meget langt tilbage fortæller "Mab. Amtst." I 1481 ejedes den faaledes af en Anders Pedersen, fortæller Traps Danmark. Senere blev Bisp Niels Stygge Ejer. Han lagde den ind under Bispstolen og forjæbte den med Søndergods og anseelige Bygninger, som i 1534 blev erobret og afbrændt af Skipper Clement. Efter Reformationen tilfaldt den Kronen, som bortforleende den til Jugeborg Skel. Om denne Kvinde fortælleres, at hun var meget ond og grusom, saa grusom, at Præsien maatte mane hende ned i et Morads, "Pulsen", fordi hun "gik igen" efter sin Død. Efter Sagnet nærmede hun sig hver Aftaarsnat et Hævedsig til Gaarden, og naar hun kom faa nær, at hun kunde sigge ind ad Vinduerne, skulde Voergaard gaa til Grunde.

Gennem Arhundrederne har Voergaard været paa mange forskellige Familiers Hænder og undergaaet store Forandringer.

I 1825 efterlod den da værende Ejer, Jens Stenild, Gaarden til sin Datter, hvis Mand, Overkrigskommisær Schultz, og deres Søn fulgte den 1842 til Kammerherr: Rosenørn Skoppe og Jægermester Bloch, af hvilke Fortsmænte overtog den 1849 (med Guds) for 230,000 Rigsdaler. I 1872 solgte Rosenørn Voergaard (uden Guds

og uden de senere tilføjede Skove) for 305,000 Rigsdaler til den nu værende Ejer, P. V. Scavenius. Det er lidt bleven jagt, at Voergaard kunde ikke brænde. Nu er den gaaet op i Røg — og det i Løbet af mindre end en halv Time. Jugeborg Skel har sigget ind ad Vinduerne.

Køpetilfælde i København. — Et tvivlsomt Tarnitilfælde. — København, 23. September. — Drefundshospitalets Epidemiasdeling har isjølge "Ratt." i Gaar og i Dag modtaget til Observation et Par Patienter, af hvilke den ene rimeligvis lider af Kopper, og den anden har været mistænkt for Kolerera, dog sikkert uden Grund.

I det første Tilfælde drejer det sig om en Kaldsjømsfru fra "Søcar II". Patienten har haft Forbindelse med Christiania. Hendes Sygdom kan bringes i Rapport til andre Tilfælde, bl. A. en anden Kaldsjømsfru fra samme Skib, som i Løbet af Eftermiddagen ventedes i dag paa Drefundshospitalet med mistænkelig Udset. Der er næppe Tvivl om, at det virkelig drejer sig om Køpetilfælde. Der er truffet alle tænkelige Foranstaltninger for at begrænse Smitten, men da Patienter har gaaet omkring i Byen en Uges Tid, har hun jo haft Lejlighed til at smitte andre.

Rangt mere tvivlsomt er det andet Sygdomstilfælde. Det drejer sig om en Matros fra Damperen "Smid II.", som er kommen hertil i Gaar fra St. Petersborg. Patienten frembyder mistænkelige Tarnitilfælde, og Drefundshospitalets Læger har derfor straks sat sig i Forbindelse med Universitetets bakteriologiske Laboratorium, som paatager sig bakteriologiske Sygdommes Diagnose, hvilken dog først vil kunne foretages i Løbet af tre Dage.

Saa vidt man allerede kan sige, lider Patienten imidlertid af Tyfus. Man tror absolut ikke, at det skulde dreje sig om et Koleratilfælde. Drefundshospitalets Læger mener ikke, der er Grund til nogen Kolerastrugt.

Pastor Schack. — Bonfild Sogns ny Præst. — En Medarbejder ved "Bort Land" har afslagt en "Affædsvisit" hos den til Sognepræst i Bonfild udnævnte Pastor Schack i København. Han meddeler herom følgende:

Pastor Schack modtager os i sin Dagligstue, et stort Rum med hvide, gammeldags Mahognimøbler og gullige, gamle Kobberstikportrætter paa de mørkerøde Vægge. Et Judo, der aabenbart endnu langt bedre vil passe i Bonfild Præstegaard, hvorhen Pastoren begiver sig om en lille Maaned.

"Jeg holder ikke af at lade mig interviewe," siger Pastor Schack paa sin jævnlige noget nervøse Maade. "Jeg er en nøgtern Mand, der ikke holder af Fantastier, og et Interview bliver altid faadan — ikke jøndt — det er ikke det, som — min Biografi kan De godt faa.

Jeg er født 1849 i Ring ved Horsens, hvor min Fader var Præst; det var lige hundrede Aar efter Goethe. — Pastoren ler og slaar ud med Hænderne.

"Jeg blev Præst i Bredstrup ved Fredericia og senere i Udmum ved Lemvig; 1895 ved Sellsigaandskirken.

Jeg har længe ønsket at komme bort igen fra Hovedstaden, thi jeg føler mig som et Landsbybarn. Hvad det vil sigge? At jeg har ondt ved at føle mig hjemme i et Storstadskliv; det er saa uroligt, saa sammenfat. Jeg holder af det umiddelbare, enkle, enfoldige. Med enfoldige mener jeg ikke dumme Mennesker, fortaar De nok."

"Har Deres Embede anstrengt Dem?"

"Nej! Nej, det vil jeg ikke sigge, det ikke. Mit Sognd hører jo ogsaa til dem, der tager af; der er nu

kun omkring 6000 Mennesker der.

Paa den anden Side har jeg dog ikke ligget ledig. Indtil 1903 var jeg Redaktør af "Maanedssblad for den danske Folkekirke"; jeg er i Vejret for Københavns Indre Mission og i Vejret for den forretningsudvalget af Københavns Kirkefond."

"Og Deres litterære Arbejder!" "Min Opræd i Litteraturen, der først begyndte, da jeg var otteogtrediv Aar, skyldes mere en Trang end egentlig lyst, eller Lad mig sigge: Jeg tilskyndedes af Omstændighederne. Men Lad os ikke komme ind paa de Døse nu."

Nu er min københavnske Virksomhed gndt; paa Søndag otte Dage, den syvogtyvende, holder jeg min Affædsprædiken, og den 11. Oktober indfætttes jeg i Bonfild af Provst Sen. Det kan ikke blive for paa Grund af Konfirmationsdagen. Mit ny Kald er jo bekendt nok faade gennem Mark-Hansen og Johannes Clausen, men det er en Tilfældighed, at netop jeg nu kommer derover. Jeg jøgte et Par andre Embeder, mens dette blev ledigt.

Den nye Personbancgaard. — Imellem Generaldirektoratet for Statsbanerne og Københavns Kommune har der i nogen Tid været fort Forhandlinger om den endelige Anvendelse af det Terræn, der ligger mellem Vesterbros Passage ved Frihedstjotten og den nye Personbancgaards Facade.

Sagen er, at der under de mange Magesjættearrangementer mellem Stat og Kommune i Anledning af Godebanegaardens Gyltning i sin Tid blev truffet den Overenskomst, at Statsbanerne, der som bekendt ejer hele Pladsen mellem Reventlowsgade og Bernstorffsgade, skulde afgive en Del af denne Plads, nærmere bestemt: den Grund, hvorpaa Café "Ved-Øien" ligger — ialt ca. 10,000 kv. Alen — til Kommune med Ret for denne til at behyge Pladsen, som det maatte ønskes. Senere hen har man faaet Øjnene oplagt for det absurde i gennem en Nybygning at ville spærre fuldkommen af for Udgiften fra Vesterbrogade til Banegaarden, og forskellige Kræfter — ogsaa udenfor de direkte interesserede Parter — har da været i Aktivitet for at forhindre, at Pladsen behyges, og i Stedet fremtvinge, at den kommer til at ligge hen som aabent Torv, eventuelt beplantet eller indmuret paa anden Vis. Men faaledes at den frie Udgif til Banegaardens Bygningskomplekset bevares.

Forhandlinger mellem Statsbanerne og Kommune er nu saa nær deres Afslutning, at Sagen er af de første Mødestener kan ventes fremjat paa Borgerrepræsentationens Dagsorden.

Vi røber næppe nogen overraskende Nyhed, naar vi fortæller, at Magistratsforlaget om Spørgsmaalet selvfølgelig vil gaa ud paa, at Kommune giver Afkald paa sin Behyggelsesret over Pladsen, medens den til Gengæld faar Baluta i forskellige Indrømmelser med Henjyn til Anvendelsen af Terrænet paa den modfatte Side af Frihedstjotten, hvor nu Banernes Kontorbygninger ligger.

En Dom om Forlagsvirksomhed. Oberst N. P. Jensen ftr. Ernst Bojesen. — Hof- og Stadsretten har for nogle Dage siden paaefandt en Sag, der var anlagt af Oberst N. P. Jensen mod Direktør Ernst Bojesen, og som giver et ret interessant Indblik bag Forlagsvirksomhedens Kuliser. Anledningen til Spørgsmaalet var følgende:

Oberst Jensen sluttede i 1894 en Overenskomst med "Nordisk Forlag" om Udgifelsen af et Subskriptionsværk, omhandlende den frantstøvs Krig i populær-historisk Stil. I. nær. Derfor skulde Obersten have 300 Kr. og, hvis Foretagendet blev en Succes, yderligere 2000 Kr.

Værdet gik strygende, og Obersten inkasjerede sine 5000 Kr. Men hermed var han ikke tilfreds. Han hævdede, at denne Betaling var for et første Dplag, og da Forlaget i sine Annoncer i Dagbladene og i "Nordisk Boghandlertidende" med fæde Dnyer havde bekendtgjort, at 1. Dplag var overtaget, og et nyt vilde udkomme i Løbet af 8 Dage,

anlagde han — da han ikke i Mindelighed kunde opnaa Betaling — Sag mod Forlaget til Betaling af 4000 Kr.

Direktør Bojesen blev i Jølge "Polit." frifundet. Han kunde vel ikke benægte, at de første Hæfter var bleven optrykte paany, men da det var det almindelige, at Sæjten til faadanne Hæfter blev staaende, indtil Dplagets endelige Størrelse, og det kun skyldtes den Omstændighed, at Bogtrykkeren ikke havde tilfjærfelig Sæts, at han maatte aflægge dem og senere sætte Hæfterne paany, mente Retten ikke, at der hermed var sat et nyt Dplag.

At Forlaget i sine Annoncer havde omtalt, at et nyt Dplag var under Trykken, uden at det virkelig var Tilfældet, blev anset som en tilladelig Neklame.

Sagsførerne. — Marsmødet i Aarhus. — Den danske Sagsførerforening holdt for nogle Dage siden Landsmøde i Aarhus.

Aarhus Sagsførerforenings Formand, Sagsfører Niels Knudsen, aabnede Mødet og oplæste et Brev fra Folketingsmand, Dverretssagsfører Alfred Christensen, hvori denne erklærer ikke at ville deltage i Mødet. Dernæst foreslog Alfred Christensen, at Rensbæller om Sagsførersaffæren altid affattedes faaledes, at man kunde se, at Sagsførere af sig selv fordebre samme Hæderlighed, som af andre Mennesker, og endelig ønskede han Forbud imod, at Vejretsmedlemmer i Sagsførerforeningen paatager sig Løbet af den for at anlægge Kolleger. Sagsfører Knudsen erklærede, at Forlaget herom ikke var fremjat saa betids, at det kunde debatteres. Højestretssagsfører Nsmussen rettede et stærkt Angreb paa Folketingsmand Dr. Birck for hans Udtalelser i Folketinget om den danske Sagsførerstand.

Efter at Dverretssagsfører Axel Bang havde udtalt, at en Diskussion om Sagsførersandens Hæderlighed og Moral var ufærlig, og Højestretssagsfører Nsmussen havde hævdet, at der ikke var Anledning til at komme ind paa disse Ting, sluttedes Mødet for at genåbnes i Dag.

Alberti - Affæren. — Smøreforskerforeningen. — Medfjældige? — Alberti indbrømede i Forsyret den 23. Sept., at han til Smøreforskerforeningens Regnskab havde ladet forfærdige falske Afregningsjædler, som han havde forelagt Revisorerne. Det vil med andre Ord sigge, at hele Smøreforskerforeningens Regnskab, som hooler paa disse Afregningsjædler, er falsk fra Ende til ouden.

Endvidere er det oplyst, at Alberti blandede sin egen og Eksportforeningens Kasse sammen, saa at Foreningen egentlig ikke havde nogen Kasse. Dette gjorde han for at indgyde sine engelske Forbindelser Lillid. Da Alberti og Smøreforskerforeningen stod som eet, saa det for Engländerne ud, som om det var ham, der var saa vel funderet, og det var paa den Konto, han rejste den store Kredit.

Albertis Tilfælde af, at han har brugt falske Afregningsjædler, kunde jo tyde paa, at han har haft Medvidere enten her eller i England. Dette behøver dog alligevel ikke at være Tilfældet; thi der er jo intet i Vejen for, at han f. Eks. har kunnet diktere Ordlyden af en falsk Seddel til en Kontorist eller lignende. Navnene paa Indbæverne af det engelske Firma havde han selv efterstrevet.

Stillingen paa Island.

Fra København telegraferes den 1. Oktober: Den dansk-islandiske kommissionsforlag til Omordning af det genfjældige statsretslige Forhold mellem Danmark og Island har med et uventet stærk Opposition paa den gamle Saga-D. hvor Situationen nu anses for at være alvorlig. Ved de netop af sluttede Altingsvalg — hvis Resultat betyder et grundigt Nederlag for kommissionsforlaget — befaatte Oppositionen fire Femtedele af Pladserne i Altinget.

Denne afgørende Sejr for de Liberale vil resultere i en Fornægtelse af den gamle, bitre Kamp for den gamle og Hjemmestyre, end større Grad af Hjemmestyre, end kommissionsforlaget hoder paa. Ministeren for Island, Sr. Han-

nis Gassein, der var en af Underfriberne af kommissionsforlaget, har taget sin Afjed som Minister som Jølge af den ved Valgene opvæende Situation.

En Hængts Grundringer.

Menneskeheden har hidtil faavnet en jydlig Fremstilling af de Jølelser, der gennemstrømmer et Menneske, som bliver hængt, — af den simple Grund, at de færreste slipper levende fra det farlige Eksperiment.

En amerikansk Præst ved Navn S. L. Mann, har imidlertid været saa heldig at undgaa Døden, skønt han blev hængt op paa regelret Vis, og han har nu i et Tidsskrift givet følgende interessante Skildring af Eksekutionen, jet fra Dølvæntens Standpunkt:

"Jeg blev hængt under den amerikanske Borgerkrig i Fort Barancas, da man antog mig for en Spyon for de Konfødererede. Jeg tilbragte fulde fire Minutter i den pinlige Situation, faavel aandeligt som legemligt at væve mellem Himlen og Jord. Saa snittede en amerikansk Officer mig ned, fordi han epagtede, der forelaa en Fejltagelse.

Min første Jølelse, da Brædt blev trukket bort under mine Fødder, var, at jeg var bleven til en Dampkølle, som var nær ved at eksplodere. Hver Aare og hvert Modkar syntes saa joulmende fuldt, at de maatte springes.

I hele mit Nervefjæst havde jeg en prikkende Fornemmelse, som jeg aldrig har følt hverken før eller siden. Saa syntes jeg, jeg mærkede en Eksplosion, som et pludseligt Ulfamudbrud. Det syntes at kaste mig lidt Vindring, og ovenpaa Jølelse, som jeg gerne vilde gennemgaa en Gang endnu, hvis jeg blot ikke resisterede mit Liv derved. Samtidig drog et mælkhvødt Lys for mine Ljæne; saa fik jeg en gennemtrængende jød Smag i Munden, som jeg aldrig før har smagt. Derefter mærkede jeg, at jeg bevægede mig, saa at hele Verden kom bagved mig; jeg hørte den dejligste Musik som af tusinde Harper, og over dem alle Klang et Kor som af titusinde Sangstemmer i fuldendt Harmoni.

Jølelsen af at vende tilbage til Livet, efter at man havde fkaaret mig ned, var lige saa smertelig som den, jeg havde paa Eksekutionens første Stadium. Det var bogstavelig talt et Martyrium. Over enkelt Nerve dirrede i Smerte, og den Smerte, der rasede i min Næse og mine Fingerspidser, bragte mig til Vandibedets Rand.

En halv Time senere var alle Smertor forbi, men om jeg kunde faa alle Indiens Skatte, vilde jeg dog ikke leve den halve Time om igen.

Guds Jolk og Forjæret.

I "Krikteligt Dagblad" skrives: Det er sørgeligt, saa mange troende Mennesker, der endnu staaar ligegyldige over for vort Fædrelands Fortværsjag.

Adskillige har endnu ikke faaet Tjet op for, hvad det her gælder; andre anser den Slags Sager for den rene Verdslighed, man ikke skal blande sig i.

Men hvor er det forkert! Som om Jesus ikke havde sagt: "I er Jordens Salt!" Og Saltet kan da ikke gøre sin Gerning, naar det holder sig uden for.

Troende Mennesker maa blande sig i de jordiske Forhold. Og af alle jordiske Forhold er Fortværsjagen noget nær det vigtigste; thi her kan det komme til at gælde selve vort Fædrelands Eksistens.

Hvillen Ulykke, om Danmark blev et frit Land! Tænk, om det gik vort hele Land som Sønderjylland! Tænk, om Modersmaalet blev taget fra os! Skulle Værdier (ogfaa for Guds Nige) vilde da ikke gaa tabt!

Den, der tager Modersmaalet fra et Folk, tager Hjertesproget, og den, der tager Hjertesproget, tager Hjertelivet.

Nu staaar Forjærets Ordning snart for Døren. Der er ifet underlige Ting iblandt os i den sidste Tid. Om disse vil først og fremmest taler ved Fortværets Ordning eller maaffe netop

Genoptaget fra Praxis. Saa jygdomme. Af personlig Interesse for at bringe i Erfaring om det var noget nyt i min Specialitet, og ligesaa meget i mine Patienters Interesse, har jeg i den forløbne Sommer opholdt mig i Europa, hvor jeg har iudæret og grundigt underljet de derheds mest bekendte Lægeborer til Behjælpelse af Haaf af og Statistisk.

I Paris og specielt i Berlin, havde jeg et rigt udbytte af mine Studier (navnlig, hvad den antiseptiske og stimulerende Del af Behandlingen angaar) — men som et Faktum behjv det at tilføje, kan jeg glæde mig ved, at min Behandlings Metode er alle de andre overlegen i at frembringe hurtigt og gode Resultater. De Patienter, deres Behjlinger, men som grundet paa Vortretse ikke fik sig Behandlingen tilfent vil nu være de første til at erholde samme, og vil enhver anden Behjlling, som indløber, blive eksproberet i den Tur og Orden, de kommer ind. Det vil fremdeles være mig en Fornøjelse at tilføje frit enhver, som indbyder til Raad og Adresse, en udbyrlig Bestrærelse eller Behandling over Haarets Sygdomme og dels Behandling. Bedragt Bortofor samme.

H. ACHERSHAUG, M. M. D. Norsk Specialist i Haarsygdomme. 909-911 W. North Ave. Dept. P., Chicago, Illinois.

bidrage til at jævne dem, er forelevig ikke godt at sigge. Men i alt Fald trænges der til, at Guds Børn tager Danmark og dets store Livs- og ind i deres Hjertes og Bøn.

Den lille Hjemstavn. — Tjyferne er gode Tjytere. Og den, som vilde angribe "Niger", vilde vel faa at se, at de var rigstros nok og ofrede "det ene Tjylfand" Livet.

Men det faaværende Hjemland værgede de som Løver. Og Himlen naadede den, som frænkter dets Ret.

Der er noget uendeligt rørende ved den Tid, hvormed den lille Hjemstavn værnes.

Som nu i Rippe-Dejtmold. Hele det bitte Forjædendomme har vist halvtredstindstyve Tusind Indvæanere. Men de er selvstændige og de har en Fyrst, som er deres egen.

Og faade Selvstændigheden og Fyrsten er Indvæanerne saa fære som det egne dyre Liv.

Man faa det, da den forrige Vænie af Forjædelsen uddøde. Rejseren ønskede i en Efterfølger. De Folk i Dejtmold- for til en anden, hvis Arveret stod fastere. Og Dejtmolterne højede sig ikke for Rejseren. De sendte Arvefølgen til "Rigsretten" og den gav dem — Medhold:

Deres Fyrste blev Forjæten — i Rippe-Dejtmold.

Det er nogle Aar siden, og indtil nu var der dernæst Fred i Dejtmold. Men nu er det galt igen.

Fyrstens Broder er blevet fornarmet og har taget sin Afjed fra Hæren. Han siger, han under nogle Le Mansværet er blevet overfjet og tilfjædet af Rejseren.

Og atter rejser sig de Dejtmolder. De fordrer Respekt for deres Fyrstes Person og hans Slagt, og Dejtmolds Avis kræver Regnskab af Nigets øverste Herre . . .

De er modige, de Folk i Dejtmold, og de bider fra sig.

De værgede deres Hus og deres Tærffel —

Om blot alle værgede deres Dør som de . . . de brave Folk i Rippe-Dejtmold.

Serman Bang i "Aft."

W i l b u r B r i g h t, der i Dørdags fattede en ny Verdens-Rekord for Luftfart, idet han medførte sig Passager, har atter i Tirsdags Eftermiddags sat en ny Rekord, da han under lignende Omstændigheder forblev i Luften i Time, 4 Minutter og 26 Sekunder. Hans bedste Rekord før med en Passager ombord var 55 Minutter og 37 Sekunder.

Mr. Wright har dermed opfuldt Kontrakten med et Syndikat, som fordrede, at Wright i Løbet af en Uge skulde foretage to Luftfarter paa 50 Kilometer med en Passager eller tilsvarende Vægt om Bord. Dermed har Wright tjent \$100,000, som Syndikatet forpligtede sig til at betale, og dette faar da til Gengæld Eneret til at lade hans Maskine i Frankrig og dens Kolonier. Der er allerede indgivet Beskjilling paa 50 Maskiner af Wrights Typen.